

Ontwaken

ONTWAKEN

Arie van Doorn

Copyright © 2019 Arie van Doorn
Omslagontwerp: Femke Bakker
Uitgever: Brave New Books
Eerste druk augustus 2019
ISBN 9789402194913

'Ontwaken' is het tweede deel van de Homo Transversalis trilogie. Tijdens de afronding van 'Interstellaire Diplomatie' bekwam mij het gevoel dat ik nog niet klaar was met de materie. Natuurlijk, het levensverhaal van Sam Dettingworth was wel verteld na het afronden van zijn tien diplomatieke missies, maar toch...

Gedurende het schrijven van 'Interstellaire Diplomatie' waren er nog zoveel nieuwe ideeën en verhaallijnen in me opgekomen, dat ik er maar eens rustig voor ben gaan zitten om deze op hoofdlijnen uit te werken. Een eerste inschatting van dit geheel deed me besluiten om er nog een tweede en derde deel aan toe te voegen.

San Gwann, Malta

Warffum, Nederland

Augustus 2019

Proloog	5
Wat vooraf ging	6
1 Ontwaken in afwachting	8
2 Pensioen, en nu?	14
3 Aankomst, ergens in de toekomst	23
4 Het bosvolk	34
5 Het steppevolk	36
6 Het watervolk	38
7 Cyborg	40
8 Marogue	44
9 Informatiecampagne, de toekomst	49
10 Het bosvolk, iets later	56
11 Het steppevolk, na de storm	59
12 Het watervolk, stroomopwaarts	62
13 Terra Secundo	64
14 Vervreemding	73
15 Verkenning, de toekomst	77
16 Ice Cube	81
17 Moderate	86
18 Tropical Sunrise	93
19 Bezinning	105
20 Dembewé Balhara	112
21 Roxx Dayton	117
22 Besluit	126
23 Theresa	132
24 Carlo	138
25 Theresa	150
26 Carlo	152
27 Bezoek van de vreemden	157
28 Vliegende vreemdelingen	159
29 Beoordeling Homo Imperator	161
30 Doorbraak	166
31 Rastaman vibration	181
32 Volkerenbond	192
33 Dembewé Balhara	198

34	Het model	201
35	Profetie	204
36	Theorie en praktijk	213
37	Testvlucht	217
38	Praktijk	222
39	Terugreis	229
40	Dembewé Balhara	235
41	Contemplatie	242
42	De noodzakelijke stap	244
43	Collie Herb man	248
44	Ice Cube	252
45	Tropical Sunrise	262
46	Moderate	264
47	New Hope	266
48	Klaar voor actie	268

Proloog

De Federatie van Planeten werd oorspronkelijk opgericht door het menselijk ras en de Pelpiden, een hagedisachtige soort. Inmiddels bestaat de Federatie al meer dan vijfduizend jaar en zijn vele tientallen verschillende volkeren aangesloten. Sommige als volwaardig lid, andere geassocieerd.

De Federatie heeft strenge normen als het gaat om het leggen van contacten met nieuw ontdekte rassen en het vestigen van koloniën. Onlangs werd de oorsprongsplaneet van de mensheid weer ontdekt, een planeet waarvan de locatie vele duizenden jaren verborgen was gebleven. Met die ontdekking werd ook meer bekend over de tragiek van de oorspronkelijke mensheid.

Duidelijk werd, dat de mensheid niet altijd volgens een streng normenkader had geleefd, wat uiteindelijk tot verschrikkelijke gebeurtenissen leidde. Als direct gevolg van deze gebeurtenissen trok de toenmalige mensheid verregaande conclusies.

De Federatie trekt lering uit de fatale geschiedenis van het menselijk ras en respecteert de noodzaak de verschillende paden die de oorspronkelijke aardse mens heeft gekozen, in alle rust te laten ontwikkelen.

Wat vooraf ging

Samuel Christopher Dettingworth had al op jonge leeftijd de ambitie vreemde planeten te bezoeken en zich te verdiepen in de culturen van andere volkeren. Na zijn basisopleiding besloot hij dan ook de opleiding tot Diplomaat te gaan volgen op de centrale planeet van de Federatie, Bexam 4. De opleiding aan het Jensen Instituut was zwaar, maar uiterst boeiend en na vijftien jaar mocht Sam zich dan eindelijk Diplomaat noemen.

Omdat de inzet van deze beroepsgroep maar zelden nodig was en de opleiding uiterst kostbaar, werden Diplomaaten tussen hun verschillende missies in stasis gehouden. Na tien succesvolle missies had een Diplomaat het recht met pensioen te gaan, maar dat haalde lang niet iedereen.

Tijdens zijn zevende missie kreeg Sam de opdracht met zijn team een bezoek te brengen aan de thuisplaneet van de Sqaloip, een vreemd ras dat zelf contact had gezocht met de Federatie. Tijdens die eerste contacten bleek, dat de Sqaloip al eerdere ervaringen met mensen hadden opgedaan, hoewel hiervan niets bekend was in de archieven van de Federatie.

De zoektocht die begon op de hoofdplaneet van de Sqaloip leidde tot een spoor naar de verdwenen voorvaders van de mensheid, die volgens de legende van de planeet Sol 3 afkomstig waren. De Federatie beoordeelde deze informatie als dusdanig belangrijk dat werd besloten Sam voorlopig vrij te stellen van andere missies en hem de zoektocht naar de oorsprongsplaneet van de mensheid te laten leiden. Hij kreeg daartoe de beschikking over een gloednieuw model zware kruiser en de bijbehorende bemanning.

Na een zoektocht met vele hindernissen werd deze planeet, die de oorspronkelijke mensheid zelf Aarde noemde, uiteindelijk gevonden en werden de raadselen rond de mensheid opgelost. De destijds zeer verblinde mensheid, verenigd in het Aards Imperium, bleek lang geleden tijdens een contact met een vreemd insectenras een massamoord te hebben gepleegd. De toenmalige Imperiale vloot had de schepen van dit vreemde ras met alle inzittenden nagenoeg geheel vernietigd, wat tot vele honderdduizenden doden had geleid.

Uit vrees dat deze vreemdelingen wraak zouden nemen, werd de ontwikkeling van de meest vreselijke wapens met extra voortvarendheid opgenomen. Als gevolg van een mislukt experiment werd Venus, de buurplaneet van de Aarde vernietigd en ontsnapte de Aarde zelf alleen door blind geluk aan de ondergang.

De realisatie wat men op het geweten had en wat hiervan bijna de consequentie was geweest, brak door bij het grote publiek op Aarde en er ontstond een diepgaande en wereldwijde discussie. Verschillende opties werden overwogen.

Er vond een enorme migratiegolf plaats vanaf de Aarde naar de toentertijd gekoloniseerde werelden, die steeds onafhankelijker van de thuisplaneet waren geworden. Het op de Aarde achtergebleven deel van de mensheid besloot te kiezen voor een bijzonder vergaande maatregel.

Het menselijk ras was een gevaarlijke mislukking, zo redeneerde men. Er werd daarom voor gekozen om een gestuurde devolutie in gang te zetten. Het idee was de mens te laten devolueren tot een primitief niveau en daarna de natuurlijke evolutie opnieuw zijn gang te laten gaan in de hoop dat de natuur niet tweemaal dezelfde fout zou maken.

Een klein deel van de mensheid koos niet voor emigratie naar de koloniën, maar kon zich ook niet vinden in de gestuurde devolutie. Deze groep van ongeveer driehonderdduizend personen was met een generatieschip van dertig kilometer doorsnede vertrokken naar een verafgelegen stelsel om daar op eigen gelegenheid te trachten met medeneming van de eerder opgedane ervaringen een vreedzaam bestaan op te bouwen. Het schip, met de toepasselijke naam New Hope, was inmiddels vele duizenden jaren onderweg, terwijl het grootste deel van de bemanning in stasis verkeerde.

Op het eind van hun zoektocht vernamen Sam en zijn team de tragische details over de oorsprong van de mensheid in een afgelegen basis op Aarde, genaamd Earth Control. Na eindelijk het hele verhaal te hebben kunnen delen met rechtstreekse afstammelingen van de oorspronkelijke mensheid, besloot de centrale computer van de basis dat hiermee zijn bestaan overbodig was geworden en blies zichzelf en de complete basis op.

Sam en zijn team keerden terug naar Bexam 4 en deden verslag van hun bevindingen. Het Federatieve parlement besloot de in gang gezette ontwikkelingen de vrije loop te laten. Voor Sam betekende dit de afsluiting van zijn actieve carrière als Diplomaat. Hij moest nu besluiten welke richting zijn toekomst zou gaan krijgen.

1 Ontwaken in afwachting

Locatie: Basis Antarctica
Locale tijd: AD 23.293
Federatietijd: 5.234 NOF
Imperiale tijd: AD 23.293

Hij ontwaakte uit zijn stasis en keek zoekend om zich heen. Hoeveel tijd was er voorbij gegaan en waarom werd hij uit de stasis gehaald? Buiten de stasiscapsule zag hij een enkele, mensachtige figuur staan die hem onderzoekend aankeek. Hij schraapte zijn keel en vroeg 'Hoeveel tijd is er verstreken?' De figuur buiten de capsule keek hem emotieloos aan en antwoordde 'Om precies te zijn 16.093 jaar en 137 dagen'. Hij nam even de tijd om dit te laten bezinken en vroeg dan 'En waarom heb je me gewekt?'

Zijn gesprekspartner reageerde nog steeds even gelaten. 'Earth Control heeft zichzelf vernietigd' zei hij. Allerlei gedachten schoten door hem heen. Scenario drie dus, realiseerde hij zich. Onverwacht, maar niet onmogelijk. 'Is de zending goed aangekomen?' vroeg hij. 'Zoals verwacht' was de korte reactie. 'Hoe staat het met de anderen?' vroeg hij door. 'Nog in stasis' was het antwoord. 'Conform instructies beginnen we pas met wekken op uw bevel'.

Hij gromde tevreden en stapte uit de stasiscapsule. Naar de douches lopend, bedacht hij zich dat het goed zou zijn zich eerst een overzicht van de situatie te verschaffen. 'Zijn er beelden van de bezoekers?' vroeg hij. 'Ik zal zorgen dat alles klaarstaat wanneer u klaar bent met de persoonlijke hygiëne' antwoordde zijn metgezel.

Een kwartier later zat hij in zijn kantoor naar de opnamen vanuit de centrale van Earth Control te kijken. Daarna bekeek hij met belangstelling de beelden die door de verborgen camera's rond de ingang van het complex waren gemaakt. Vol walging keek hij naar de beelden van de groep militairen rond de ingang. Een bonte mengeling van amfibieën, reptielen, katachtigen en verschillende mensachtigen, waarvan een groot aantal bijzonder massief.

Nogmaals bekeek hij het fragment opgenomen in de centrale. Drie mannen en twee vrouwen, duidelijk een tweeling. De beide vrouwen waren aanzienlijk groter dan de mannen en zagen er waakzaam uit. 'Strijders' schoot het hem door het hoofd.

Hij recapituleerde wat hij tot nu toe had geleerd uit de registratie die Earth Control van het gesprek had gemaakt. Blijkbaar was er sprake van een Federatie, ontstaan uit de oude koloniën na contact met een reptiel-achtig ras. Het zou interessant zijn uit te vinden hoe de machtsverhoudingen binnen die zogenaamde Federatie lagen en wat de stand van hun techniek was.

Hij riep zich voor de geest wat de verwachte reistijd van de New Hope was; 43.691 jaar, dus voorlopig zouden er nog 24.259 jaar verstrijken voordat het schip zijn doel zou hebben bereikt. Voor zichzelf maakte hij een notitie het eerst beschikbaar komende team opdracht te geven naar de ontwikkelingsstatus van project Homo Imperator te kijken. Voor nu tevreden gaf hij zijn metgezel opdracht te beginnen met het wekken van de eerste tranche collega's.

Ondertussen begaf hij zich naar de ontvangstruimte waar de zending was opgeslagen. Daar aangekomen opende hij de grote toegangssluis, betrad de ruimte en liet zijn blik over de lange rijen inactieve androïden gaan. Hij riep een holo met informatie op en knikte tevreden toen hij de getallen zag. Alle ruim vijftigduizend vijfde generatie androïden hadden het transport goed doorstaan. Hij verliet de ruimte weer en sloot de sluis. Gebruik makend van de roltroutoors ging hij naar zijn privé-vertrekken en nam achter zijn bureau plaats. Op een scherm riep hij de informatie op over het wekproces van zijn collega's. De eerst groep zou naar verwachting over zo'n vijf uur inzetbaar zijn.

Tevreden leunde hij achterover en liet zijn gedachten terugdwalen naar het moment waarop dit allemaal begonnen was. Het jaar was 3.823 na Christus en de mensheid was in shock. Na de vernietiging van Venus als gevolg van het mislukte experiment met het anti-materie wapen was er een enorme discussie ontstaan over het morele recht van de mensheid om überhaupt voort te bestaan. De vernietiging van de vloot van de insect-achtigen en de daarop volgende versnelling van de wapenontwikkeling, die uitmondde in het echec op Venus had de massa's op de been gebracht.

Als wetenschapper had professor Pouillard zich hier buiten gehouden. Hem interesseerde, net als vele van zijn collega's, alleen het voortbestaan van de mensheid. Hij kon geen enkele waardering opbrengen voor de richting die het debat toentertijd leek te nemen. Onder druk van de publieke opinie waren de politici gezwicht en was een maatschappij-brede herbezinning op gang gekomen. Absolute waanzin natuurlijk, het was René Pouillard volkomen duidelijk dat de mens de kroon op de schepping was. Het enkele feit dat sommige idioten nu meenden dat de mens als soort eigenlijk geen recht meer op voortbestaan had, wekte slechts kille woede in hem op. Er kon

maar één richting zijn en dat was het doorzetten van de reeds ingezette koers, dus verdere bewapening en versterken van de menselijke dominantie. Pouillard had hier met veel collega's over gesproken en ze waren unaniem van oordeel dat deze politieke idioterie moest ophouden.

Aan de andere kant waren ze zich terdege bewust van het feit dat zij de spreekwoordelijke roependen in de woestijn waren en dat in het huidige krachtenveld hun appèl kansloos zou zijn. Maar wetenschappers waren nu eenmaal een hardnekkig soort mensen, dat bracht hun professie met zich mee. Zich bij de status quo neerleggen was niet aan de orde. Ze waren dan ook begonnen met het ontwikkelen van een lange termijn strategie om uiteindelijk het beoogde doel te kunnen bereiken. Uitgangspunt was dat zij als wetenschappers het best in staat waren te beoordelen wat goed was voor de mensheid als geheel. In de dagelijkse praktijk waren het echter de politici die de richting aangaven. En die politici werden weer democratisch gekozen door de grote massa, die a priori niet wist wat goed voor hen was.

Pouillard en zijn collega's zagen als meest logische oplossing het uiteindelijk vervangen van het democratisch stelsel door een technocratie met henzelf aan het hoofd. Duidelijk was, dat ze -gezien het huidige gekrakeel- dit niet op korte termijn zouden gaan realiseren. Er werd dan ook een plan uitgewerkt om op lange termijn de macht naar zich toe te trekken, meelifend op de door de meute in gang gezette ontwikkelingen. Een belangrijk onderdeel van hun plan werd gevormd door de vijfde generatie androïden. In het geheim hadden de geleerden deze door kunnen ontwikkelen naar een volgende, veel krachtigere generatie, welke echter niet bedoeld was als androïde te worden ingezet. In plaats van de kunstmatig gekweekte hersenen van de eerdere generaties was beoogd deze lichamen te bezielen met de eigen hersenen van de groep wetenschappers, die hierdoor dan ook meteen een vrijwel oneindige levensverwachting zouden hebben. Wat verder anders was ten opzichte van de eerdere generaties was dat de androïde lichamen waren voorzien van technische versterkingen. Dit resulteerde in vele malen sterkere lichamen en een aantal ingebouwde technische snuffjes, zoals een eigen voortstuwingsmechanisme. Ook was het mogelijk informatie vanuit de cortex cerebri meteen op te laten slaan op ingebouwde geheugenchips. Hierdoor mocht deze nieuwe generatie eigenlijk geen androïde worden genoemd, maar zouden door de samenvoeging van kunstmatige lichamen en menselijke geesten gecombineerd met technische verbeteringen cyborgs ontstaan.

Maar dat alles lag nog in de toekomst. De eerste stap was het zodanig beïnvloeden van de ingezette ontwikkelingen dat deze uiteindelijk hun doel zouden dienen. De geleerden hadden de drie ontwikkelingsrichtingen in kaart gebracht en naar haalbare alternatieven gezocht. Ten eerste was daar het deel van de mensheid dat er voor had geopteerd alsnog de uittocht naar de koloniën te maken. Gezien de grote mate van zelfstandigheid van deze werelden was het niet realistisch hier alleen door manipulatie de macht te kunnen grijpen. De groep had er dan ook voor gekozen deze koloniën pas in een later stadium aan te pakken. Belangrijker en eenvoudiger waren de beide andere richtingen. De New Hope met aan boord driehonderdduizend mensen leek een eenvoudige prooi. Het schip zou er ruim drieënveertigduizend jaar over doen om de bestemming te bereiken. Daarna moest op de nieuwe planeten nog een beschaving worden opgezet. Het leek dan ook veilig te veronderstellen dat beïnvloeding van deze groep pas op zijn vroegst over vierenvveertigduizend jaar nodig zou zijn.

De derde richting, een gestuurde devolutie en daarna 'herstart' van de mensheid, was een grotere uitdaging. In plaats van de nieuwe mensheid een natuurlijke evolutie te laten doormaken, zou een gestuurde evolutie de wetenschappers beter uitkomen. Na rijp beraad hadden de wetenschappers hier een oplossing voor gevonden. Als trouwe burgers zouden ze hun hulp aanbieden aan de regering om te helpen de devolutie op een gestructureerde wijze te laten plaatsvinden. Gaande dit proces zou dan een subtiele ingreep in het DNA van de eerste nieuwe generatie moeten volstaan om tegemoet te komen aan hun wens.

Om bij te dragen aan hun einddoel van totale dominantie, was het noodzakelijk de nieuwe mensheid om te vormen tot een slagvaardig wapen, dat anderzijds ook nog eens eenvoudig in bedwang te houden moest zijn. Van fysieke kracht zou de nieuwe mens het niet moeten hebben, wel van geestelijke krachten. De wetenschappers hadden daarom besloten het DNA van deze mensen zodanig te beïnvloeden dat de nadruk tijdens de tweede evolutie zou liggen op de geestelijke, met name parapsychische, capaciteiten. Zich realiserend dat een parapsychisch begaafde soort lastig in bedwang te houden zou zijn, kozen de wetenschappers voor een eenvoudige maar effectieve oplossing. Er zou bewust een fout in het DNA van de nieuwe mens worden ingebouwd, die middels een eenvoudige impuls zou leiden tot een explosieve celwoeking en daarmee tot de dood van de betreffende individu. Op deze wijze zou de groep wetenschappers altijd een drukk middel ter beschikking hebben om de nieuwe mens hun wil op te dringen. De nieuwe mens werd aangeduid met de werknaam Homo Imperator, de bevelende mens.

Zoals verwacht, maakte de regering dankbaar gebruik van het aanbod van deze gerenommeerde wetenschappers om te helpen de herstart van de mensheid in goede banen te leiden. Pouillard moest inwendig gniffelen als hij er aan terugdacht, hoe goedgelovig de politici waren geweest. Hen werd alle medewerking verleend en nagenoeg onbegrensde middelen ter beschikking gesteld. Officieel werd nagenoeg al het ter beschikking gestelde geld gestoken in de ontmanteling van alle technologie op Aarde en in de opbouw van een sterk op de Aarde gelijkende planeet. Deze planeet, die men Terra Secundo had gedoopt, lag op ongeveer vierhonderd lichtjaar van de Aarde. Het plan was, alle Aardse technologie af te voeren en op de Terra Secundo te laten herbouwen. Bevolkt met het grootste deel van de reeds bestaande androïden zou deze planeet dan als afleidingsmanoeuvre moeten dienen om nieuwsgierige zoekers naar de Aarde te misleiden.

Een ander deel van de ter beschikking gestelde middelen werd heimelijk gebruikt om op Antarctica een enorme basis diep onder het ijs in te richten. Met behulp van een grote schare androïden werd meer dan vierduizend meter onder het oppervlak van Antarctica een goed ingerichte basis aangelegd. Deze basis was voorbestemd om dienst te doen als laatste steunpunt voor de in het geheim rebellerende wetenschappers.

De officiële lezing richting de Aardse regering was dat na het afronden van de opruimwerkzaamheden, wanneer de Aarde weer een volledig natuurlijke planeet zou zijn, alle resterende androïden in een laatste bastion zouden worden ondergebracht. Deze basis, gelegen midden in de Sahara woestijn, zou worden aangestuurd door Earth Control, de laatste van de grote centrale computers. De basis was bedoeld om volkomen verborgen te zijn en uitsluitend te reageren wanneer onverhoopt de oude koloniën ondanks alle hindernissen toch de Aarde zouden weten te lokaliseren. Earth Control zou dan openheid van zaken moeten geven over de fatale geschiedenis van het Aardse ras en daarna zichzelf vernietigen, inclusief alle nog overgebleven androïden. Volgens deze richtlijnen was de centrale computer van Earth Control ook geïnstrueerd.

De samenzwerende wetenschappers hadden buiten medeweten van de Aardse regering echter één extra stap ingebouwd. Juist voor de zelfvernietiging zouden de overgebleven androïden uit het complex moeten worden geëvacueerd. Om dit onopvallend te kunnen doen, was een gemodificeerde versie van een 4D intredingsportaal in de bunker ingebouwd. In tegenstelling tot het gebruikelijke portaal, dat door een ruimteschip vóór zich in de vliegrichting werd geprojecteerd, waarbij het portaal statisch en het ruimteschip bewegelijk was, werkte dit omgekeerd. De ruimte met zalen waarin de androïden werden

ondergebracht was statisch, terwijl de projector-ring van het 4D portaal er langs zou bewegen. De tegenpool van dit geheel werd in de basis onder Antarctica ingebouwd, waarbij de ontvangstruimte geheel vacuüm was. Deze constructie bood de beste kans alle androïden zonder beschadiging te transporteren.

Aangezien er de nodige tijd zou verstrijken, totdat de verschillende initiatieven hun effect zouden bereiken, hadden de wetenschappers besloten zichzelf in stasis te brengen en pas gewekt te worden wanneer zich relevante ontwikkelingen voordeden. De groep had rekening gehouden met een aantal scenario's. Het eerste en meest waarschijnlijke scenario was dat de New Hope zijn bestemming zou bereiken. Men had besloten de bemanning daarna nog zo'n tweehonderd jaar de tijd te geven om de nieuwe planeten te koloniseren alvorens het tijd werd actief in te grijpen. Om dat met voldoende overmacht te kunnen doen, was afgesproken dat de wetenschappers in het jaar dat de New Hope zijn doel zou bereiken, uit stasis moesten worden gehaald. De tweehonderd jaren daarna konden dan gebruikt worden om naar de met androïden bevolkte Terra Secundo te reizen en daar te beginnen met de bouw van een nieuwe vloot om in een later stadium in te zetten tegen de oude koloniën.

Pouillard schrok op uit zijn overpeinzingen. Hij realiseerde zich dat het anders was gelopen dan ze vooraf hadden verwacht. Niet de aankomst van de New Hope, maar de onverwachte ontdekking door een rechtsopvolger van de oude koloniën was aanleiding geweest hem uit stasis te halen. Dat veranderde het tijdplan ingrijpend maar was zeker niet onoverkomelijk. Consequentie was dat nu prioriteit zou moeten worden gegeven aan de opbouw van een nieuwe vloot om voldoende slagkracht te hebben om tegen deze zogenoemde Federatie op te kunnen treden. Hij besloot dan ook om zodra alle collega's uit stasis zouden zijn, een bijeenkomst te beleggen om de veranderingen in de planning te bepalen.

2 Pensioen, en nu?

Locatie: Bexam 4
Locale tijd: 5.235 NOF
Federatietijd: 5.235 NOF
Imperiale tijd: AD 23.294

Er was inmiddels een jaar verstreken nadat Sam Dettingworth en zijn team waren teruggekeerd van de Aarde. Na de rapportage aan het Federatieve parlement was er nog veel te doen geweest voordat de rust echt was weergekeerd. De ontdekking van de menselijke oorsprongsplaneet had veel losgemaakt, zeker bij de afstammelingen van de menselijke koloniën. Nu eindelijk het echte verhaal over de geschiedenis van de mensheid bekend was, had dit in eerste instantie een golf van emoties teweeg gebracht. Verschillende gevoelens vochten om voorrang. Ten eerste was daar de schaamte over de genadeloze veldslag tegen het insect-achtige ras. Daaraan gekoppeld het medelijden met hun voorouders toen deze zich hadden gerealiseerd wat voor leed er in hun naam berokkend was.

Ook was er de bewondering voor de zelfreflectie die het oorspronkelijke menselijke ras had gedreven tot zeer vergaande besluiten. De tragiek van een volk dat beseft dat het gefaald heeft en dan besluit zichzelf tot een tweede kans te dwingen door een geforceerde devolutie, had enorme moed vereist.

Tot slot was er nog de spanning rondom de verdere reis van de New Hope. Inmiddels was berekend dat het nog 19553 standaardjaren zou duren voordat het generatieschip zijn doel zou bereiken. De centrale computer van de New Hope had dankzij Sam's team de mogelijkheid om de Federatie hulp te vragen in geval van nood.

Voor zowel de New Hope als de Aarde gold dat de Federatie besloten had zich in principe buiten de ontwikkeling te houden. Voor wat betreft de nep-Aarde tenslotte had men de zekerheid dat de daar gestrande androïden gedoemd waren binnen het eigen stelsel te blijven. De conditionering het stelsel niet te verlaten, garandeerde dat van hen nooit meer gevaar te verwachten zou zijn. Ook voor deze planeet gold dat de Federatie geen actieve rol zou gaan nemen.

Na een verlof van enkele maanden hadden Sam's geliefden, Barisja en Karina Veltrova, besloten om terug te keren in actieve dienst en hadden ze als goede vrienden afscheid genomen. Sam moest nog vaak terugdenken aan de hartstochtelijke tweeling, maar had alle

begrip voor hun beslissing. Zichzelf had hij nog wat langer de tijd gegeven om te bedenken wat hij nu zou gaan doen. Na tien diplomatieke missies had hij alle recht op een welverdiende pensioenperiode. Aan de andere kant, ondanks zijn leeftijd van ruim 1.600 standaardjaren was hij fysiek dankzij de stasisperioden pas vijftig jaar oud en daarmee in de kracht van zijn leven. Stil te gaan zitten lag niet in zijn aard. Hij was dan ook blij verrast toen op een zekere dag Steve Vandercourt, de directeur van het Jensen Instituut, zich meldde en Sam uitnodigde voor de lunch.

In één van de restaurants van het Instituut zaten ze tegenover elkaar aan tafel. Ze hadden zojuist besteld en in afwachting van de maaltijd nipten ze aan een drankje. Steve draaide zijn glas in de hand rond en bekeek aandachtig de ijsblokjes die door zijn whisky dreven. Toen zette hij het glas neer en vroeg 'Volgens mij ben jij wel weer aan een nieuwe uitdaging toe, klopt dat?'

Sam knikte en vroeg 'Heb je iets specifiek in gedachten?'. Vandercourt humde bevestigend en vertelde 'Naar aanleiding van wat we dankzij jouw team hebben ontdekt over de Aarde, heeft het bestuur van het Instituut besloten een speciaal curriculum over de oorsprong van de mensheid op te zetten. Aangezien jij op dat gebied de meeste kennis en ervaring hebt opgedaan, kan ik je hierbij het lectoraat hiervoor aanbieden. Mits je geïnteresseerd bent natuurlijk. Aangezien het een nieuw vakgebied is, heb je behoorlijk de vrije hand in de opzet ervan. En over de arbeidsvoorwaarden worden we het wel eens'.

Sam hoefde niet lang na te denken. De tragiek van de oorspronkelijke mensheid lag hem na aan het hart. Hij stak zijn hand uit naar Steve en zei 'Dat wil ik heel graag doen'. Deze drukte de uitgestoken hand en zei 'Deal'.

Drie dagen daarna betrok Sam zijn gloednieuwe kantoor in het Jensen Instituut. Nog wat onwennig liep hij de kamer in en nam plaats achter het ruime bureau. Hij had de afgelopen dagen gebruikt om zijn gedachten te laten gaan over de opzet van het nieuwe vak. Gaandeweg had hij steeds meer ideeën gekregen die hij via zijn AI-interface had laten opslaan voor later gebruik. Steve Vandercourt had hem laten weten, dat hij voor het opzetten van het curriculum en algemene ondersteuning drie assistenten kon aantrekken. In eerste instantie had dat Sam erg veel geleken, maar toen hij wat langer na had gedacht en zich realiseerde, hoeveel drie dagen brainstormen hem al aan uit te werken punten had opgeleverd, besepte hij dat dit zeker geen overbodige luxe was. Hij besloot dan ook maar meteen de eerste stappen te zetten en formuleerde een wervende vacaturetekst.

Via de AI van het Instituut liet hij deze vervolgens publiceren op relevante media.

Enkele dagen later bekeek hij de binnengekomen reacties. Hij begon met het opvragen van het aantal reacties bij de AI. Tot zijn schrik bleken dit er meer dan vijftienduizend te zijn. Hij realiseerde zich dat het onmogelijk was deze alle te bekijken en besloot de hulp van de AI te gebruiken bij het selecteren van een meer behapbare hoeveelheid. Zittend achter zijn bureau liet hij het selectieproces op een scherm tonen. Linksboven was te zien 'Aantal respondenten ongefilterd 15.317'. Sam zuchtte en formuleerde een eerste filter. 'Alleen kandidaten met een aantoonbare affiniteit tot de menselijke historie selecteren' zei hij. Op het scherm werd een regel toegevoegd 'Resterend na eerste filter 8.542'. Hij realiseerde zich dat hij zelf geen eerdere ervaringen had met lesgeven of onderzoek en vervolgde 'Selecteer kandidaten met ervaring in post-secundaire opleidingsinstituten'.

Dat scheelde al aanzienlijk, de derde regel verscheen met de tekst 'Resterend na tweede filter 2.716'. Het derde filter dan maar 'Alleen kandidaten met onderzoekservaring. Dat bleek een goede combinatie te zijn, want daarna waren er nog maar ruim tweehonderd kandidaten over. Het formuleren van nog wat extra filters verminderde dit aantal niet aanzienlijk. Sam begon door zijn ideeën heen te raken en leunde achterover. Nog 153 over, hij beseftte dat hij na het doornemen van de eerste twintig reacties het overzicht al kwijt zou zijn.

Misschien moest hij het eens andersom proberen. 'AI, welke vijf van de resterende kandidaten zouden mij qua ervaring en persoonlijke eigenschappen het best aanvullen?' vroeg hij. Ogenblikkelijk kwam op zijn scherm een lijstje met vijf namen te staan. Opgelucht veerde hij op en zei 'Deze vijf graag uitnodigen voor een persoonlijk gesprek, de andere 148 resterende kandidaten in portefeuille houden als ze daar prijs op stellen en de overige een bericht van afwijzing zenden met dank voor de getoonde interesse'.

Enkele dagen later voerde hij gesprekken met de personen in kwestie en ofschoon de keus lastig was, had hij een goed gevoel bij de uiteindelijke selectie. Met de twee afvallers nam hij persoonlijk contact op en legde hen uit waarom de keuze niet op hen was gevallen. De drie nieuwe collega's nodigde hij uit voor een gezamenlijke sessie om nader kennis te maken. Op de afgesproken dag ontving hij de drie in zijn kantoor en ze namen plaats in de geriefelijke zithoek. Sam serveerde wat drankjes en hapjes en nam zelf ook plaats. 'Van harte welkom' zei hij 'Ik ben blij jullie te zien en wil voorstellen eerst maar even persoonlijk wat nader kennis te maken. Ik zal de spits afbijten en

wat meer over mezelf vertellen, daarna zou ik het fijn vinden als jullie iets over jezelf vertellen'.

Sam keek de aanwezigen aan, die instemmend knikten. Hij begon te vertellen en de drie luisterden aandachtig. Tijdens het vertellen keek hij de kring rond; het was een bont gezelschap. Een vrouwelijke Ga'shweek met de naam Vwer u Kos, een mannelijke Marovare genaamd Blag'ti'mo'kals en een menselijke vrouw die Stéphanie Steinbeck heette. Nadat Sam in het kort zijn levensverhaal had verteld, nam Blag'ti'mo'kals als volgende het woord. Naast de nodige persoonlijke informatie vertelde de Marovare dat hij een aantal jaren als research assistent had gewerkt op een bekende universiteit op de oorspronkelijke Marovaarse thuiswereld bij de faculteit voor Xenopsychologie. Dit vakgebied had zijn bijzondere interesse en na daar een aantal jaren te hebben gewerkt, had hij besloten naar Bexam 4 te verhuizen. 'Deze planeet is een zodanige smeltkroes van culturen dat er voor mij meer dan genoeg mogelijkheden waren om aan de slag te gaan' vertelde Blag'ti'mo'kals. 'Ik heb hier voor verschillende grote instituten gewerkt en daarnaast ook een eigen praktijk gehad, die zich met name richtte op het verwerken van traumatische ervaringen. Toen ik deze vacature zag, realiseerde ik me dat hierdoor een geheel nieuwe dimensie van traumaverwerking open zou gaan, vandaar mijn interesse'.

Vwer u Kos nam het stokje over en vertelde dat haar achtergrond met name lag op het gebied van geschiedenis. Ze was ooit begonnen als docente Ga'shweekse historie, maar had gaandeweg haar blikveld verruimd richting andere culturen. 'Wat mij met name intrigeert' zei ze 'Is de uiteenlopende wijze waarop de diverse volken hun geschiedenis plegen te vertellen en beleven. Er zijn rassen die hun geschiedenis zien als een platte opsomming van bewijsbare of in ieder geval aantoonbare feiten. Ook zijn er soorten die juist de nadruk leggen op de emotie bij en de beleving van de ervaringen van hun voorouders. Dit leek me een uitstekende gelegenheid om eens te onderzoeken, hoe het menselijk ras omgaat met deze wel zeer bijzondere achtergrond'.

Tot slot nam Stéphanie Steinbeck het woord. In dit gezelschap was zij fysiek gezien ruimschoots de seniore. Sam had in haar persoonlijke gegevens gezien dat ze honderdtien standaardjaren oud was en eigenlijk al bijna twintig jaar geleden gestopt was met werken. Voordien was ze werkzaam geweest als lector aan een universiteit op Bexam 4, waar ze mediatechnieken had gedoceerd. Ze vertelde 'De reden dat ik zo geïnteresseerd was in deze plek, heeft alles te maken met mijn oude vakgebied. Een onderdeel van mediatechnieken is namelijk de manier waarop je een bepaalde boodschap zo effectief mogelijk bij de doelgroep kunt overbrengen. Met andere woorden, hoe

een bepaald publiek kan worden beïnvloed de boodschap te horen zoals de zender dat wil. Wat ik fascinerend vind aan het hele verhaal achter de oorspronkelijke mensheid, is de manier waarop men moeite heeft gedaan valse sporen te leggen, dubbele bodems in te bouwen en de omgeving te manipuleren. Het feit dat men lange tijd in staat is geweest de Aarde onvindbaar te laten zijn, is een geweldig voorbeeld van omgekeerde marketing. Eerlijk gezegd kan ik me bijna niet voorstellen, dat er niet nog ergens sporen zijn naar weer een extra misleiding'. Het enthousiasme waarmee zij dit vertelde, werkte uitermate aanstekelijk.

Sam recapituleerde 'Nou en hier zitten we dan, een xeno-psycholoog, een historica, een mediadeskundige en een oude diplomaat. Gevieren gaan we dit curriculum vormgeven en ik ben er van overtuigd dat dit zal lukken. Jullie werkkamers bevinden zich ook in deze vleugel. In de praktijk hebben we overigens de beschikking over de complete vleugel, inclusief spreekkamers, een vergaderzaal en een kleine pantry. De inrichting van jullie kamers laat ik graag aan jullie zelf over, bestel wat je nodig hebt via de AI zou ik zeggen. Ik heb de ideeën die ik zelf had, al voor jullie klaar laten zetten, maar beperk je daar vooral niet toe. Het is de bedoeling dat de eerste groep studenten over een half jaar gaat instromen. Tot dat moment hebben we de tijd om de eerste serie colleges voor te bereiden. Voor nu stel ik voor dat ik jullie je kamers laat zien en dat we daarna samen iets gaan drinken in mijn favoriete kroeg hier, je kunt je dan meteen een beeld vormen van de populatie van het Jensen Instituut. Veel docenten, stafleden en studenten komen daar regelmatig. Het café heet 'Jensen verslikt zich' en is er al sinds de opening van het Instituut. Het verhaal achter de naam vertel ik jullie daar wel'.

De volgende dag gingen ze aan de slag. Sam merkte dat de AI een goede selectie had gedaan. Hij had een prima klik met zijn drie medewerkers en ook onderling konden deze het goed vinden. Het feit dat ze heel verschillende achtergronden hadden, droeg ertoe bij dat men elkaar goed aanvulde. Alle drie hadden ze zich gestort op de achtergronden van de oorspronkelijke mensheid en gaandeweg kwam er meer dan genoeg materiaal beschikbaar voor een boeiende reeks colleges. Terwijl het moment van het eerste college naderde, begon Sam wel steeds meer te beseffen dat hij hier nog wel een uitdaging had. Weliswaar was hij in zijn oude beroep gewend geweest regelmatig voor grote gezelschappen te spreken, maar dat was toch nog wel iets anders dan onderwijs geven. Ten eerste moest hij er natuurlijk voor zorgen de materie zelf geheel te beheersen, maar nog belangrijker was het de studenten te boeien. Hij had dan ook een aantal ervaren lectoren binnen het Instituut benaderd en wat tips gevraagd. Ook was hij bij een aantal colleges aangeschoven en had met name de interactie tussen docent en studenten geobserveerd. Hij

hoopte dat dit voldoende houvast zou geven voor de eerste colleges. Zijn onzekerheid op dit punt had hij ook gedeeld met Stéphanie, die had geglimlacht en hem bemoedigend op de arm klopte. 'Geloof me Sam, het zal allemaal best meevallen. Je bent van nature een goede verteller, heb ik gemerkt en daar komt nog bij dat jij de man met de reputatie bent. Tenslotte sta jij te boek als de Diplomaat die de oude Aarde heeft gevonden. Alleen al dat feit zal er voor zorgen dat de studenten aan je lippen hangen'.

Ondanks deze bemoedigende woorden was Sam niet geheel overtuigd en daardoor best zenuwachtig toen hij op een morgen de collegezaal binnenstapte voor zijn eerste college. Vooraf had hij bij de AI geïnformeerd hoeveel studenten voor deze reeks hadden ingetekend en tot zijn schrik had hij gehoord dat dit er ruim driehonderd waren. Hij vermande zich, stapte het podium op en heette de studenten van harte welkom. Toen begon hij te spreken en merkte dat met elke volgende zin de spanning meer van hem afviel. Na ruim drie kwartier was hij door de stof voor dit eerste college heen en gaf gelegenheid tot het stellen van vragen. Die waren er in overvloed en Sam realiseerde zich dat zijn zorgen inderdaad overbodig waren geweest. Met een voldaan gevoel verliet hij uiteindelijk de zaal en liep naar zijn kamer.

Daar aangekomen, trof hij zijn drie medewerkers aan en een grote taart op zijn bureau. 'Die heeft Steve Vandercourt net af laten leveren, zei Blag'ti'mo'kals breed grijnzend. Op de taart was een goed gelijkende afbeelding van Sam te zien met daaronder de tekst 'Ter gelegenheid van je eerste college'. Sam nam zich voor die middag even bij Steve langs te lopen om hem te bedanken voor de attentie. Stéphanie toverde een mes en een taartschep te voorschijn en overhandigde deze aan Sam met de woorden 'Ik ga er vanuit dat je ons een stukje gaat aanbieden toch?'

Een paar uur later stapte Sam het kantoor van Vandercourt binnen. Deze keek op van zijn scherm en glimlachte breed. 'Ik laat me vertellen dat het je allemaal achteraf mee is gevallen' zei hij. Sam lachte en antwoordde 'Inderdaad, maar het was best spannend in het begin. Dank je voor de heerlijke taart trouwens'. Steve wuifde de dank weg en zei 'Dan hoef ik me niet bezwaard te voelen om je nog een gunst te vragen'. Vragend keek Sam hem aan en Vandercourt vervolgde 'Binnenkort begint er een nieuwe menselijke student aan de Diplomaten-opleiding en ik zou het op prijs stellen als jij voor haar als mentor wilt fungeren'. Dettingworth gaf aan dat hij dat natuurlijk graag zou doen en Steve beloofde hem de nodige informatie te doen toekomen. Daarna praatten ze nog wat over koetjes en kalfjes, waarna Sam huiswaarts ging.

Op het terras van zijn appartement gezeten, liet hij deze dag nog even de revue passeren en leunde tevreden achterover. De zon begon onder te gaan en Sam genoot nog even van de laatste zonnestrallen. Daarna liep hij naar binnen en riep de inmiddels ontvangen informatie op inzake de nieuwe studente wiens mentor hij zou worden. Hij zag dat ze Leonora Ponchez heette en afkomstig was van de planeet Deboran 3. Hij nam nog even haar studieresultaten door en zag dat ze behoorlijk hoogbegaafd was. In tegenstelling tot hemzelf bleek ze ook nog eens uiterst sportief te zijn. Over een week zou ze op het Instituut arriveren. Sam besloot eerst nog even een hapje te gaan eten in één van de restaurants van het Instituut en daarna maar eens vroeg naar bed te gaan.

Iets meer dan een week later kreeg hij bericht van Steve Vandercourt dat Leonora Ponchez de volgende dag zou worden geïntroduceerd. Zoals gebruikelijk zou Steve haar zelf ontvangen en daarna voorstellen aan de diensthoofden van het Instituut en haar mentor, in dit geval Sam dus. Deze belofde aanwezig te zijn en liet de afspraak in zijn agenda opnemen. Daarop nam hij contact op met twee andere menselijke Diplomatie-studenten die al enige jaren aan het Instituut verbonden waren. Hij had hen al eerder ingelicht over de komst van Leonora en gevraagd hen in 'Jensen verslikt zich' te ontmoeten voor een voorstelrondje. Ze spraken af elkaar eind van de middag daar te treffen.

In de loop van de ochtend hadden Sam en de diensthoofden van het instituut zich verzameld in een zaaltje in de buurt van Vandercourt's kantoor. Ze praatten wat over de dagelijkse gang van zaken op het Instituut en Sam was juist bezig iets te vertellen over de voorbereidingen van zijn volgende colleges, toen Steve binnenstapte, vergezeld van een jonge vrouw in wie Sam aan de hand van de foto uit haar dossier onmiddellijk Leonora Ponchez herkende. De directeur van het Instituut maakte een voorstelrondje met haar en gedurende het volgende uur vertelden de diensthoofden haar het nodige over hun afdelingen. 'Denk niet dat ik Sam Dettingworth vergat bij de presentaties' zei Steve tegen Leonora 'Maar aangezien hij als jouw mentor zal optreden, denk ik dat jullie beter hierna even apart kunnen kennismaken. Sam is zelf een gepensioneerd Diplomaat en kent de opleiding en het Instituut dus ook als lijdend voorwerp. Ikzelf ga me weer aan de dagelijkse beslommeringen weiden en ik denk dat de collega's hier ook weer naar hun afdelingen terug zullen willen. Ik laat je achter in de vertrouwde handen van Dettingworth en vergeet niet, als er iets is, mijn deur staat altijd voor je open'. Leonora bedankte hem en nam afscheid van de groep. Daarna vergezelde ze Sam naar buiten. Deze gebaarde uitnodigend in de richting van een openstaande deur en zei 'Laten we even een stukje door het park

wandelen, het is prachtig weer tenslotte en dan heb je dat ook meteen gezien’.

De jonge vrouw knikte bevestigend en ze liepen het fraai aangelegde park in. Al lopend begon Sam het een en ander over zichzelf te vertellen en nodigde Leonora uit ook wat over haar achtergronden en interesses te delen. Al snel waren ze in een gemoedelijk gesprek verwickeld. Leonora bleek vooral nieuwsgierig naar de wijze waarop binnen het Instituut de opleiding van Diplomaten precies werd aangepakt. Daar kon Sam natuurlijk het nodige over vertellen en hij liet niet na een aantal anekdotes uit zijn eigen opleidingsjaren op te dissen. Zo vertelde hij haar hoe men hem had bijgebracht dat vertrouwen in de Beveiligers een zeer belangrijk uitgangspunt was. Zijn relaas hoe Ben Herder hem met een aantal Beveiligers had meegenomen voor een bergwandeling en hoe ze hem uiteindelijk vanaf twintig meter hoogte in de armen van drie sterke vrouwen hadden laten vallen, leidde tot een enorme lachbui bij Leonora. Nog nahikkend zei ze ‘Ik zie het voor me, lijkt me verschrikkelijk zo op twintig meter hoogte los boven een ravijn te hangen en dan plompverloren naar beneden gegooid te worden’. Sam glimlachte en antwoordde ‘Dat vond ik ook geen pretje, maar Ben Herder had wel gelijk in zijn aanpak. Als Diplomaat moet je er terdege van doordrongen zijn dat de Beveiligers desnoods hun eigen leven zullen opofferen om het jouwe te redden en dat je hen altijd volledig, maar dan ook volledig moet vertrouwen. Ik hoop dat ze het jou ooit op een zachtzinnigere manier zullen bijbrengen, maar dat kan ik je zeker niet garanderen’.

Leonora bleek op de hoogte te zijn van zijn rol bij de ontdekking van de Aarde, maar wilde graag nog meer weten over de aanloop tot die laatste missie. Sam stelde voor dat tijdens de lunch te vertellen en ze begaven zich naar één van de restaurants. Tijdens het eten vertelde Sam hoe hij op missie was gestuurd naar de centrale planeet van de Squaloip, hoe zijn team daar informatie had gevonden over het generatieschip New Hope en hoe ze daarna met de zware kruiser onder commando van Mun-Zop-Jun dit dertig kilometer grote schip hadden gevonden. Hij verhaalde over hun belevenissen aan boord van het generatieschip en hoe ze van de centrale computer voldoende aanwijzingen hadden gekregen om het spoor terug te volgen naar het beginpunt van de reis. ‘Tenminste, zo leek het in eerste instantie’ vertelde Dettingworth. ‘Maar dit bleek een vals spoor te zijn dat de oorspronkelijke mensheid had gelegd. De planeet bleek te worden bevolkt door androïden die als afleidingsmanoeuvre voor de echte Aarde moesten dienen. Uiteindelijk wisten we op de valreep de werkelijke coördinaten van de Aarde van hen los te krijgen en konden we ternauwernood levend ontkomen’.

Leonora leunde gefascineerd voorover en zei 'Wat een schitterend, spannend verhaal. Het leven van een Diplomaat is dus wel erg afwisselend'. Sam grijnsde en zei 'Dat moet ik wel iets nuanceren. Tijdens de zoektocht naar de New Hope hebben we maanden nodig gehad om dat schip uiteindelijk te lokaliseren. Dan worden de dagen erg lang op een gegeven moment. De commandante van onze kruiser had een uiterst effectieve manier om verveling onder haar bemanning te voorkomen; ze liet hen doorlopend oefenen totdat iedereen in staat was zijn werk geblinddoekt en met één hand op de rug gebonden te doen'. Of de bemanningsleden dat ook zo leuk hebben gevonden, waag ik te betwijfelen. Die zullen Mun-Zop-Jun meer dan eens hebben vervloekt, denk ik zo'.

Leonora knikte begrijpend en antwoordde 'Dat kan ik me zomaar voorstellen ja. Overigens, de directeur vertelde me dat er op dit moment nog twee andere menselijke Diplomaten in opleiding zijn. Zou je me bij gelegenheid aan hen willen voorstellen?'

'We gaan aan het eind van de middag nog even iets drinken in een befaamde kroeg hier' zei Sam. 'Ik heb Ho San Tang en Mona Schüssler gevraagd ons daar te treffen'. Als je uitgegeten bent, laat ik je nog even zien waar de colleges worden gegeven en waar je mij kunt vinden. Dan lopen we vervolgens nog even naar de sportcomplexen. Uit je dossier begrijp ik, dat je veel sportiever bent dan ik dat was'. 'Leuk, heel graag' was het antwoord.

Aan het eind van de middag stonden ze samen in 'Jensen verslikt zich' toen Ho San Tang en Mona Schüssler binnenkwamen. Sam zwaaide naar hen, waarop de man en de vrouw hun kant op kwamen. Na het obligate voorstelrondje en nog een drankje, nam Sam afscheid en zei 'Ik laat jullie alleen om nog wat nader kennis te maken. We hebben binnenkort weer contact, als je me tussentijds nodig hebt, aarzel niet'. Leonora bedankte hem en beloofde dat ze daar graag gebruik van zou maken. Daarna liep Sam naar zijn appartement om zich voor te bereiden op het college van de volgende dag.

3 Aankomst, ergens in de toekomst

Locatie: New Hope, vlakbij Peaceful stelsel
Locale tijd: AD 47.545
Federatietijd: 24.782 NOF
Imperiale tijd: AD 47.545

Enkele lichtjaren voordat de New Hope zijn doelstelsel bereikte, begon het schip af te remmen. Geleidelijk aan bracht de centrale computer de snelheid terug. Generatie Overbruggende Dienaar, kortweg G.O.D., hadden zijn bouwers hem genoemd. Een toepasselijke naam, want volgens de jaartelling van diezelfde bouwers waren er bijna vierenveertigduizend jaar verstreken sinds de New Hope was vertrokken. In de geheugenbanken van G.O.D. was te vinden dat het nu op de oorsprongsplaneet het jaar 47.545 na Christus was. De geprognoseerde aankomsttijd in het doelstelsel lag ergens in het jaar 47.552. De centrale computer hield zich getrouw aan zijn programmering waar dat mogelijk was. De aan zijn zorgen toevertrouwde groep van ongeveer driehonderdduizend mensen zou na aankomst in het doelstelsel worden gewekt. Wat niet in de programmering was voorzien, moest G.O.D. naar eigen inzicht compenseren.

In de oorspronkelijk plannen waren de bouwers ervan uitgegaan dat de menselijke kernbemanning het uit stasis halen van de rest van de groep zelfstandig zou uitvoeren. Op dit punt zou hij zeker moeten improviseren. Al snel na aanvang van de tocht was de kernbemanning begonnen te degenereren en had G.O.D. noodgedwongen de macht over het schip naar zich toe getrokken. Sindsdien leefden de nakomelingen van de kernbemanning in kleine stammen op het schip. Elke stam bewoonde één van de hoofddekken, die strikt van elkaar gescheiden waren. Alleen de hoofdmannen van de verschillende stammen ontmoetten elkaar regelmatig. Elke maand ontbood G.O.D. hen in de centrale, om de doelstellingen voor de komende periode door te nemen. De bijeenkomst werd dan afgesloten met het traditioneel indrukken van de stemknoppen door de hoofdmannen. Hiermee werd de beslissingsbevoegdheid van de centrale computer bevestigd. De stammen, alsmede hun leiders, beschouwden het schip als hun wereld en hadden weinig besef van het feit dat er iets anders bestond dan deze kunstmatige plek waar zij leefden.

Tijdens de eerstvolgende vergadering zou hij dan ook moeten beginnen de hoofdmannen voor te bereiden op het einde van de reis en het uit stasis halen van de rest van de groep. G.O.D. realiseerde zich, dat dit zorgvuldig uitgelegd zou moeten worden; de stammen ontbrak het aan elke vorm van kennis van het begrip stasis en de techniek daaromheen. Hij zou er voor moeten zorgen dat een deel

van de kernbemanning werd geïnstrueerd om in ieder geval een eerste zorgvuldig geselecteerde groep mensen uit stasis te halen. Deze eerste groep zou bestaan uit mensen die beschikten over de nodige ervaring met het stasis proces. Zij konden dan vervolgens de rest van de passagiers wekken. Duidelijk was, dat dit een heikel traject zou worden. Al vele millennia geleden had hij de delen van het schip, waarin zich de stasis capsules bevonden, tot verboden gebied verklaard.

Nu was het zaak voor een kleine groep uit de stammen dit taboe op te heffen, zodat ze de benodigde handelingen zouden kunnen verrichten. Met nog zeven jaar te gaan tot aankomstdatum bleef hem nog voldoende tijd om dit te realiseren. Tijdens het proces van afremmen zou hij de koers van de New Hope steeds aanpassen om uiteindelijk tot stilstand te komen op één van de Lagrange punten van de doelster met zijn grootste planeet, een gasreus met ruim dertig manen. Voor deze plek was gekozen omdat verschillende manen zouden kunnen worden gebruikt voor het delven van ertsen. Ook lag dit Lagrange punt gunstig ten opzichte van de banen van de drie planeten die zich binnen de bewoonbare zone van de doelster bevonden.

Tien dagen nadat de New Hope was begonnen met afremmen, ontbood G.O.D. de hoofdmannen voor hun maandelijks bijeenkomst. Toen ze allemaal in de centrale verzameld waren, heette de computer hen welkom en begon zoals altijd met het doornemen van de doelstellingen voor de komende periode en een verslag over de resultaten van de afgelopen maand. Na afloop van het gebruikelijke deel van de bijeenkomst klonk de stem van G.O.D. uit de luidsprekers 'Hoofdmannen, als extra punt voor deze bijeenkomst heb ik een belangrijke en vreugdevolle mededeling voor jullie. De stamleiders keken verrast op; dit was de eerste maal dat er andere zaken aan de orde kwamen. G.O.D. sprak verder 'Jullie wereld heeft in de vele afgelopen generaties een zeer grote taak vervuld. Jullie zelf en jullie stammen hebben daarin een belangrijke rol gespeeld, zonder dat je dit zelf hebben geweten. Heel veel jaren geleden kreeg ik de opdracht jullie wereld te leiden van een plaats vol onrecht en lijden naar een oord van vrede en vreugde. Welnu, we naderen het einde van deze reis. Ik ben mij dan ook aan het voorbereiden op de aankomst daar. Vergelijk het met jullie vissers; dagelijks varen zij uit in hun bootjes om in de plassen te vissen en na een succesvolle vangst keren ze terug naar de wal. Daar meren ze af en de gevangen vis wordt vol vreugde ontvangen door de rest van de stam'.

Dit voorbeeld sprak aan bij de hoofdmannen, hier konden zij zich iets bij voorstellen. De stem sprak verder 'Ook ik ben mij aan het voorbereiden om onze wereld af te meren. Daarna zal de